

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Festa de la Nativitat de la Mare de Déu, i mare nostra

El dia 8 de setembre el calendari litúrgic assenyala la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, que se celebra tot just nou mesos després de la solemnitat de la Immaculada Concepció, el dia 8 de desembre.

Aquest dia són molts els santuaris i les parròquies de la nostra geografia que celebren la seva festa de la Mare de Déu, en què popularment anomenem les «mare-dedeus trobades». Entre altres tenim a casa nostra el santuari de Puiggraciós. D'altres santuaris tenen la seva festa pròpia com la Salut de Sabadell, el Remei de Caldes o el Remei de Palautordera.

I és que el poble cristià sempre ha expressat la seva vinculació amb Maria, la Mare de Déu, des que al peu de la creu Jesús ens la va donar com a mare. I ella apareix ja en el llibre dels Fets dels Apòstols acompanyant la primera comunitat cristiana en la pregària, tot esperant la vinguda de l'Esperit Sant. La tradició també l'ha vinculat amb el fet que ella hagi estat la transmissora dels pocs fets que coneixem sobre el naixement i la infància de Jesús, ja que en fou protagonista directa.

En aquest inici de curs pastoral a les nostres parròquies, comunitats i entitats eclesials penso que és bo que sapiguem tenir una mirada a Maria perquè ella ens acompanyi i protegeixi en la nova singladura que iniciem. De fet, els nostres avantpassats li dedicaren molts temples i ermites, expressant aquesta protecció maternal d'ella i la devoció filial dels seus fills.

Però, en què ens pot ajudar a fixar-nos més en Maria? Sens dubte ens cal anar a l'evangeli. Ella hi apareix poques vegades

encara que ben significatives. Ens pot ajudar per exemple a pensar en els altres abans que en un mateix. A l'evangeli la trobem visitant la seva cosina Elisabet, d'edat avançada, i que es troba esperant el naixement de Joan Baptista. Maria, que també es troba embarassada, anteposa es necessitats de la seva cosina a la seva pròpia comoditat. També més endavant la trobem compartint la festa de casament amb uns amics als quals els falta el vi. Davant una necessitat ben material, Maria ens ensenya a dirigir les nostres peticions i necessitats a Jesús amb aquella frase que va adreçada també a tot cristià: «feu tot el que Ell us digui». I és que Maria ens ensenya que per un cristià les neces-

sitats materials i les espirituals van agafades de la mà, una sempre ha de portar a l'altra i viceversa.

Ens pot ajudar també, com ens recorda el papa Francesc, a posar tendresa en les relacions humanes. La nostra societat, accelerada, immediatista i tensada, no sempre afavoreix que les relacions entre les persones siguin fàcils, gratuïtes i enriquidores. Ella sap amorosir les relacions amb la seva actitud sempre acollidora, atenta, amb una mirada de tendresa que possibilita l'obertura del cor, la reflexió compartida i la creació de vincles estables i profunds. Necessitem aprendre d'aquest estil marià de relacionar-nos a les nostres comunitats humanes i cristianes.

I ens pot ajudar també a viure la nostra relació amb Déu i a tenir una actitud més contemplativa. A l'evangeli, Maria canta la lloança a Déu i se sent petita i humil davant l'omnipotència divina. No es fixa en el gran favor que el Senyor li ha fet, sinó que centra la seva mirada en Déu. També en un altre passatge es consigna un detall important, i és que ella ho guardava tot en el cor i ho meditava. Necessitem aprendre aquesta actitud tan mariana. Necessitem ser més contemplatius i meditatis en les nostres vides, mirar a Déu, pensar bé les coses i sospesar-les a la llum de la fe, discernir què cal fer, sense presses, amb serenitat interior.

Us desitjo que en aquest nou curs, a semblança de Maria i amb el seu ajut, sapiguem pensar més en els altres, sapiguem posar tendresa en les nostres relacions i ser persones de vida interior. Estic segur que això ens ajudarà a ser millors cristians i millors persones al servei del bé comú.

ENTREVISTA

Els límits de la IA

RICARD MEJÍA

«La Intel·ligència Artificial (IA) és el major desafiament tecnològic del segle XXI i requereix per part nostra, com a comunitat eclesial, que ens formem i donem una resposta equilibrada». El Dr. Ricard Mejía, secretari acadèmic de la Facultat de Filosofia de Catalunya (AUSP), considera que «no hem de tenir ni por ni rebuig a la IA, sinó voler entendre-la directament, saber quines són les seves oportunitats i també els seus límits».

Quins són els límits de la IA?

En són molts: les màquines intel·ligents no exhibeixen ara com ara consciència, depenen dels programadors humans; l'autonomia plena que sempre ha somiat la cibernètica és només un somni. Tot i això, la IA també ha de tenir uns límits morals clars en un marc social i polític preferentment intervencionista: aquest projecte tecnològic ha d'estar subordinat a valors com la privadesa, la traçabilitat, la justícia, la veracitat, la caritat o l'equitat, entre d'altres.

Caldria que les diòcesis tinguessin un departament d'evangelització digital i de formació en IA?

Seria necessari que les diòcesis eduquessin primerament els fidels a la llum de la Revelació divina i de l'humanisme cristià pel que fa a la IA, prioritzant sobretot la formació dels formadors. I establir estructures estables pot servir especialment. Ja ho estan fent organismes internacionals com la Unió Europea o l'ONU. El papa Francesc n'ha parlat recentment a Roma. Fem-li cas!

La CEE el va convidar recentment a parlar de transhumanisme. Quina reflexió va transmetre?

El transhumanisme és un moviment molt divers que busca la salvació per mitjà d'aquestes noves tecnologies. La meua proposta és la d'escoltar atentament aquesta recerca de plenitud i reorientar-la críticament i reflexivament, segons la fe catòlica, en allò que anomeno un «transhumanisme integral».

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Descobrim el lloc, perquè Déu hi és

Em comentava un pare de família la seva preocupació per mantenir, arribat el temps de vacances, el ritme habitual de pregària personal i la participació familiar en l'eucaristia dominical: «No és fàcil trobar el moment per pregar i pel que fa a l'eucaristia del diumenge, estem tan acostumats a participar-hi en la nostra parròquia! Som una colla de famílies que ens hi trobem habitualment. Tenim cura especial dels infants en el moment de l'homilia. Em costa la pregària personal i ens costa anar a la parròquia del poble on passem unes setmanes de vacances i veiem que als nostres fills també». En una ocasió o altra, qui no ha tingut l'experiència de fer vacances de pregària en el seu temps d'estiu? Qui no ha viscut un allunyament de l'eucaristia quan «gràcies a Déu, ja han arribat les vacances!»? Potser és que ens hem lligat excessivament a la manera de fer d'una comunitat concreta, d'una persona determinada o a llocs i moments específics i, quan els canviem, la relació amb Jesús presenta dificultats. Certament, amb les persones de sempre i en aquests llocs habituals, sembla que ens és més fàcil: experimentem una força, una concentració, una pre-

sència de l'Esperit que ens ajuda a parlar amb el Pare i a compartir l'eucaristia. Però, i a l'estiu?

Sapigueu descobrir el lloc especial al poble d'origen de la família, prop del càmping on tenim la caravana o hi plantem la tenda, a la parròquia a la qual pertany la casa que hem llogat o ens han deixat, en aquella església desconeguda, descoberta en un viatge organitzat, en aquella església o a la catedral immensa en el viatge que fem al nostre aire.

Sempre hi ha llocs i espais que ens poden ser propicis per fer la nostra pregària i comunitats que poden acollir-nos per compartir la celebració dominical i en els quals experimentar la universalitat de l'Església. Espais i comunitats en què podrem percebre com batega, ben viva, la presència de Déu. Perquè Ell no és lluny de nosaltres, ja que «en ell vivim, ens movem i som» (Ac 17,27-28).

Saber descobrir aquests llocs especials, aquestes comunitats acollidores, aquestes espais plens de densitat de Déu, és una activitat de vacances. Cal caminar, veient, aturant-se en els moments adequats, integrar-se generosament i participativa en la comunitat que acull.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

En el nacimiento de la Virgen, felicitemos al Señor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Cuando un niño nace, felicitamos a los suyos. En la celebración del nacimiento de María, felicitamos a Dios que la ha elegido y la ha hecho Madre de Dios. También nosotros nos felicitamos y damos gracias a la Trinidad por haber enriquecido a la Madre de nuestro Salvador.

La llegada de María a la vida nos trae luz y esperanza. Lo recordaba san Juan Pablo II un 8 de septiembre, el de 1985, haciendo notar que nos envolvía la conmemoración del segundo milenio del nacimiento de su Hijo Jesús. En la preparación del Jubileo del 2025, María recién nacida nos conduce a la luz y a la esperanza que tanto necesitamos.

Al comentar al profeta Miqueas (5,2), el Papa decía que el profeta habla de

la mujer, «que debe dar a luz». Una criatura, una mujer, es elegida para desempeñar un papel decisivo en la obra salvífica de Dios; será ella la primera para la cual se cumplirá la «seguridad» y la «paz» mesiánica de modo concreto. Ella será bendecida entre todas las mujeres; será un regalo para toda la humanidad, porque dará a luz al Salvador.

A nuestra Señora, madre de Dios y madre también nuestra, le rogamos que aprendamos de su vida. Miembros de la Iglesia, seguidores de las huellas de su Hijo nuestro Salvador, acojamos sus palabras del Magnificat: Proclama mi alma la grandeza del Señor, se alegra mi espíritu en Dios mi Salvador. Acojamos el amor y la cercanía del Señor.

Lectures de la missa diària i santoral

9. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1Co 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11]. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia. Santa Felícia, mr.

10. ■ Dimarts [1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustiniana. Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat). Beat Francesc Gárcia, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. ■ Dimecres [1Co 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. ■ Dijous [1Co 8,1b-7,11-13 / SI 138 / Lc 6,27-38]. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions. Sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prev. agustiniana, a Sant Joan de les Abadesses.

13. □ Divendres [1Co 9,16-19,22-27 / SI 83 / Lc 6,39-42]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església. Sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dissabte [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona. Sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 50,5-9a / SI 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça als vençuts, / el Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Síó, per tots els segles. R.

Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», ¿no faríeu diferències entre vosaltres? ¿No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: ¿No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis.

Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament.

Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin».

Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará». Entonces se despegarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces saltará el cojo como un ciervo y cantará la lengua del mudo, porque han brotado aguas en el desierto y corriente en la estepa. El páramo se convertirá en estanque, el suelo sediento en manantial».

Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Síón, de edad en edad. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 2,1-5)

Hermanos míos, no mezcléis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con la acepción de personas. Suponed que en vuestra asamblea entra un hombre con sortija de oro y traje lujoso, y entra también un pobre con traje mugriento; si vosotros atendéis al que lleva el traje de lujo y le decís: «Tú siéntate aquí cómodamente», y al pobre le decís: «Tú quédate ahí de pie» o siéntate en el suelo, a mis pies», ¿no estáis haciendo discriminaciones entre vosotros y convirtiéndolos en jueces de criterios inicuos? Escuchad, mis queridos hermanos: ¿acaso no eligió Dios a los pobres según el mundo como ricos en la fe y herederos del Reino que prometió a los que lo aman?

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejando Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del mar de Galilea, atravesando la Decàpolis. Y le presentaron un sordo, que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga la mano. Él, apartándolo de la gente, a solas, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatà» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba correctamente. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos».

COMENTARI

Obrim a Jesús, els nostres sentits i el nostre cor!

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Tots els signes miraculosos que realitzava Jesús tenien un missatge catequètic. Per aquest motiu, ens podem preguntar què ens vol indicar per mitjà de cadascun d'aquests signes.

La lectura evangèlica d'avui ens explica que Jesús tornava dels territoris pagans de Tir i de Sidó, i passant per la Decàpolis es dirigia cap al llac de Galilea. «Pel camí li portaren un sord que gairebé no sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans».

Aquest fet de la guarició del sordmut, ens expressa la participació dels pobles «pagans» en el banquet de la salvació que Jesús ens ofereix. El sordmut és un signe que ens representa el paganisme: sord, respecte Déu i incapaç de lloar-lo. Però sobre ell, també arriba el poder alliberador de la Paraula de Jesús, que trenca la sordesa espiritual i destrava la llengua per a la lloança divina i la bona comunicació amb la humanitat.

Al nostre costat hi ha molts sords i muts incapaços d'escoltar i entendre la Paraula de Déu; potser no ho són en el seu cos però ho són en relació a l'Evangelí i a l'Església perquè li han trobat defectes i vicis en els seus membres.

Però atenció, hi ha moltes persones que no volen ser ni sordes ni mudes. Aquesta és la seva realitat, i no troben qui els ajudi a sortir de la seva situació. Alguns diuen que ja estan bé amb el que viuen i pensen. Creuen que no els cal una realitat i situació diferent.

Referent al missatge de Jesús, sovint hem de vigilar, també nosaltres, de no tornar-nos una mica sords i muts. Ens hem acostumat a sentir-lo moltes vegades i ens pot costar escoltar-lo, i proclamar-lo amb renovada vitalitat i joia, perquè sovint, no en reben, una resposta engrescadora.

Jesús va dir al sordmut: «Efatà», que vol dir «Obre't», i aquell bon home va recuperar l'oïda i la parla. Nosaltres també podem tenir les nostres oïdes i la nostra parla atrofiades, i Jesús ens va repetint «Obre't» més a la Paraula i salvació divines.

No pensis que ja l'has sentit moltes vegades, i no creguis que tu no ets escoltat quan comuniquis amb la teva paraula i els teus fets el missatge salvador de Jesucrist.

Guarits per Jesús, sabem més i millor qui som, cap on anem, i guiats pel Senyor procurarem comunicar als altres l'Amor que hem rebut.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Del dilluns 9 al dimecres 11 de setembre. Sortida d'inici de curs del Seminari a Gisclareny.

Dijous 12 d'agost, a les 19 h. Missa amb motiu dels 5 anys de l'adoració perpètua a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

Divendres 13 de setembre, a les 11 h. Consell Episcopal amb delegats generals al Bisbat.

Dissabte 14 de setembre, a les 11 h. Missa de consagració a la Mare de Déu al Santuari de la Salut amb el Seminari. / **A les 19 h,** Missa de presentació del nou administrador parroquial a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell.

Diumenge 15 de setembre, a les 12.30 h. Presa de possessió del nou rector de les parròquies de Sant Pau i Sant Llorenç de Terrassa.

Notícies

Pregar en família és una aventura. Més de 100 persones van participar en les Convivències Familiars 2024, celebrades del 23 al 25 d'agost i del 30 d'agost a l'1 de setembre. Amb la participació de 20 famílies, incloent-hi 52 infants, 7 monitors, 6 cuiners i el delegat de Pastoral Familiar, Mn. Oriol Gil, l'esdeveniment es va centrar en el lema «Pregar en família és una aventura».

400 joves de Terrassa van pelegrinar a Oropa. El bisbe Salvador va pre-

sidir el pelegrinatge d'estiu dels joves de la diòcesi, organitzada per la Delegació de Joventut. El pelegrinatge d'enguany, que va començar el dissabte 27 de juliol i va acabar el 3 d'agost, es va dur a terme al santuari marià d'Oropa, als Alps italians. El diumenge van visitar Milà, on van celebrar la Missa al Duomo i van ser rebuts per Mons. Mario Delpini, arquebisbe de Milà. A la tarda, van arribar al santuari, on van desenvolupar diverses activitats, incloent-hi pregàries, Missa, testimonis i excursions. El divendres van visitar Torí abans d'iniciar el viatge de retorn. Els 400 joves participants provenien de parròquies de Terrassa, Matadepera, Sabadell, Sant Cugat del Vallès, Valldo-

reix, Mollet del Vallès, Parets del Vallès, Montornès del Vallès, Cardedeu i La Garriga.

El bisbe de Terrassa entrega els nous nomenaments diocesans. El dilluns 2 de setembre, a les 12 del migdia, el senyor Bisbe va fer entrega dels nous nomenaments diocesans a un gran nombre de mossens del bisbat. En el seu discurs, el bisbe Salvador es va dirigir als presents, animant-los a treballar en comunitat i a ajudar-se mútuament davant l'individualisme actual. També va encoratjar els mossens, assegurant-los que són enviats com a pastors per a fer present el Bon Pastor, que és Crist. A banda, el bisbe Salvador també va fer entrega dels nomenaments no parroquials.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Fiesta de la Natividad de la Virgen María, nuestra madre

El día 8 de septiembre el calendario litúrgico señala la fiesta de la Natividad de la Virgen, que se celebra nueve meses después de la solemnidad de la Inmaculada Concepción, el día 8 de diciembre.

Ese día son muchos los santuarios y parroquias de nuestra geografía que celebran su fiesta de la Virgen, en la que popularmente llamamos a las «vírgenes encontradas». Nosotros tenemos entre otros en nuestra diócesis el santuario de la Virgen de Puiggraciós. Otros santuarios tienen una fiesta propia como la Salud de Sabadell, el Remei de Caldes o el Remei de Palautordera.

Y es que el pueblo cristiano siempre ha expresado su vinculación con María, la Virgen María, desde que al pie de la cruz Jesús nos la dio como madre. Y ella aparece ya en el libro de los Hechos de los Apóstoles acompañando a la primera comunidad cristiana en la oración, en espera de la venida del Espíritu Santo. La tradición también la ha vinculado como transmisora de los pocos hechos que conocemos sobre el nacimiento y la infancia de Jesús, ya que fue protagonista directa.

En este inicio de curso pastoral en nuestras parroquias, comunidades y entidades eclesiales pienso que es bueno que sepamos tener una

mirada a María para que ella nos acompañe y proteja en la nueva singladura que iniciamos. De hecho, nuestros antepasados le dedicaron muchos templos y ermitas, expresando esta protección maternal y la devoción filial de sus hijos.

Pero ¿en qué puede ayudarnos fijarnos más en María? Sin duda necesitamos ir al evangelio. Ella aparece pocas veces aunque muy significativas. Nos puede ayudar por ejemplo a pensar en los demás antes que en uno mismo. En el evangelio la encontramos visitando a su prima Isabel, de edad avanzada, y que se encuentra esperando el nacimiento de Juan Bautista. María, que también se encuentra embarazada, antepone las necesidades de su prima a su comodidad. También más adelante la encontramos compartiendo la fiesta de boda con unos amigos a los que les falta el vino. Ante una necesidad tan material, María nos enseña a dirigir nuestras peticiones y necesidades a Jesús con aquella frase que va dirigida también a todo cristiano: «haced todo lo que Él os diga». Y es que María nos enseña que para un cristiano las necesidades materiales y las espirituales van cogidas de la mano, una siempre debe llevar a la otra y viceversa.

Nos puede ayudar también, como nos recuerda el papa Francisco, a poner ternura en las relaciones humanas. Nuestra sociedad, acelerada, inmediatista y tensionada no siempre favorece que las relaciones entre las personas sean fáciles, gratuitas y enriquecedoras. Ella sabe dulcificar las relaciones con su actitud siempre acogedora, atenta, con una mirada de ternura que posibilita la apertura del corazón, la reflexión compartida y la creación de vínculos estables y profundos. Necesitamos aprender de este estilo de María de relacionarnos en nuestras comunidades humanas y cristianas.

Y puede ayudarnos también a vivir nuestra relación con Dios y a tener una actitud más contemplativa. En el evangelio, María canta la alabanza a Dios y se siente pequeña y humilde ante la omnipotencia divina. No se fija en el gran favor que le ha hecho el Señor, sino que centra su mirada en Dios. También en otro pasaje se consigna un detalle importante, y es que ella lo guardaba todo en el corazón y lo meditaba. Necesitamos aprender esta actitud tan mariana. Necesitamos ser más meditativos y contemplativos en nuestras vidas, mirar a Dios, pensar bien las cosas y sopesarlas a la luz de la fe, discernir qué hacer, sin prisas, con serenidad interior.

Os deseo que, en este nuevo curso, a semejanza de María y con su ayuda, sepamos pensar más en los demás, sepamos poner ternura en nuestras relaciones y ser personas de vida interior. Estoy seguro de que esto nos ayudará a ser mejores cristianos y mejores personas al servicio del bien común.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

